

V

(Oznamy)

SÚDNE KONANIA

SÚDNY DVOR

Uznesenie Súdneho dvora z 13. decembra 2018 – *Électricité de France (EDF)/Európska komisia, Francúzska republika*

(Vec C-221/18 P) ⁽¹⁾

(Odvolanie — Článok 181 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora — Štátna pomoc — Prvé rozhodnutie Európskej komisie — Opatrenie pomoci vyhlásené za nezlučiteľné s vnútorným trhom — Zrušenie Všeobecným súdom Európskej únie — Potvrdenie Súdny dvorom Európskej únie — Druhé rozhodnutie Európskej komisie — Opatrenie pomoci vyhlásené za nezlučiteľné s vnútorným trhom — Zamietnutie žaloby o neplatnosť — Článok 266 ZFEÚ — Porušenie právnej sily rozhodnutej veci priznanej prvému rozsudku Všeobecného súdu — Skreslenie dôkazov — Nerešpektovanie povinnosti náležitého a nestranného vyšetrovania prináležiacej Komisii Všeobecným súdom — Nedostatok odôvodnenia — Posúdenie opatrenia — Nová pomoc alebo existujúca pomoc)

(2019/C 103/06)

Jazyk konania: francúzština

Účastníci konania

Odvolaateľka: *Électricité de France (EDF)* (v zastúpení: M. Debroux, avokat)

Ďalší účastníci konania: Európska komisia (v zastúpení: É. Gippini Fournier, B. Stromsky a D. Recchia, splnomocnení zástupcovia), Francúzska republika

Výrok

1. *Odvolanie sa zamietá.*
2. *Électricité de France (EDF) je povinná nahradiť trovy konania.*

⁽¹⁾ Ú. v. EÚ C 182, 28.5.2018.

Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal *Verwaltungsgericht Berlin (Nemecko)*
4. septembra 2018 – *Solvay Chemicals GmbH/Bundesrepublik Deutschland*

(Vec C-561/18)

(2019/C 103/07)

Jazyk konania: nemčina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Verwaltungsgericht Berlin

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobkyňa: *Solvay Chemicals GmbH*

Žalovaná: Bundesrepublik Deutschland

Súdny dvor (prvá komora) rozhodol v uznesení zo 6. februára 2019 takto:

Článok 49 ods. 1 druhý pododsek nariadenia Komisie (EÚ) č. 601/2012 z 21. júna 2012 o monitorovaní a nahlasovaní emisií skleníkových plynov podľa smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/87/ES⁽¹⁾ a bod 20 časť B prílohy IV tohto nariadenia sú neplatné v rozsahu, v akom do emisií zo zariadenia na výrobu uhličitanu sodného systematicky zaraďujú oxid uhličitý (CO₂) premiestnený do iného zariadenia na účely výroby PCC bez ohľadu na to, či bol tento oxid uhličitý uvoľnený do atmosféry či nie.

⁽¹⁾ Ú. v. EÚ L 181, 2012, s. 30.

Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Bundesarbeitsgericht (Nemecko) 30. októbra 2018 – EM/TMD Friction GmbH

(Vec C-674/18)

(2019/C 103/08)

Jazyk konania: nemčina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Bundesarbeitsgericht

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobca: EM

Žalovaná: TMD Friction GmbH

Prejudiciálne otázky

1. Pripúšťa článok 3 ods. 4 smernice Rady 2001/23/ES⁽¹⁾ z 12. marca 2001 o aproximácii zákonov členských štátov týkajúcich sa zachovania práv zamestnancov pri prevodoch podnikov, závodov alebo častí podnikov alebo závodov pri prevode podniku po začatí konkurzného konania na majetok prevádzateľa vo vnútroštátnom práve, ktoré v zásade stanovuje uplatnenie článku 3 ods. 1 a ods. 3 smernice 2001/23/ES aj na zamestnanecké práva na dávky v starobe, invalidite alebo pozostalostné dávky podľa doplnkových podnikových alebo medzipodnikových dôchodkových systémov pri prevode podniku, obmedzenie v tom zmysle, že nadobúdateľ nezodpovedá za budúci nárok založený na dobe zamestnania pred začatím konkurzného konania?

2. V prípade kladnej odpovede na prvú prejudiciálnu otázku:

Riadia sa nevyhnutné opatrenia na ochranu zamestnaneckých záujmov podľa článku 3 ods. 4 písm. b) smernice 2001/23/ES, pokiaľ ide o práva, z ktorých im vyplýva okamžitý alebo budúci nárok na dávky v starobe podľa doplnkových podnikových alebo medzipodnikových dôchodkových systémov pri prevode podniku po začatí konkurzného konania na majetok prevádzateľa, úrovňou ochrany požadovanou článkom 8 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/94/ES⁽²⁾ z 22. októbra o ochrane zamestnancov pri platobnej neschopnosti ich zamestnávateľa?

3. V prípade zápornej odpovede na druhú otázku:

Má sa článok 3 ods. 4 písm. b) smernice 2001/23/ES vykladať v tom zmysle, že potrebné opatrenia na ochranu záujmov zamestnancov, pokiaľ ide o práva, z ktorých im vyplýva okamžitý alebo budúci nárok na dávky v starobe podľa doplnkových podnikových alebo medzipodnikových dôchodkových systémov, sú prijaté, ak vnútroštátne právo upravuje, že